Поки не вмру, не перестану
Тебе шукати на землі
І серце зоряного лану,
Де Твої плинуть кораблі.

Засклеплена в глухій яскині
Моя бунтується душа —
О, де те небо, де те синє,
Що смертний біль її втіша?

Дихни на неї, як в дитинстві,
Що в землю з ненькою лягло,
І не цурайсь мене — я син твій —
І пригорни моє чоло.

НОВА ДУМКА, 1920, ч. 3, с. 1. Передрук з рукописної копії в архіві-музеї УВАН у США.